

TRINÁSTA NEDEĽA CEZ ROK B

Každý z nás máme skúsenosť so smrťou, lebo sme boli svedkami, že sme museli stáť zoči-voči pred touto skutočnosťou, že nás opustil niekto, koho sme mali radi alebo s kým sme žili. Dnešné evanjelium podľa Marka 5, 21-24.35b-43 nás núti zamyslieť sa nad smrťou. Ved' či chceme alebo nie, všetci k nej ideme.

Všimnime si Pána Ježiša z dnešnej state, ako sa on postavil voči smrti. Udalosť sa odohrala v Kafarnaume, kde sa Ježiš často zdržoval aj preto, že tam býval v dome dvoch bratov – apoštolov Petra a Ondreja, ale aj preto, lebo mesto malo strategickú polohu, bolo na počet obyvateľov veľké a zároveň malo prístav, kde rybári prichádzali po nočnom rybolove a svoj úlovok predávali. Zhromažďovalo sa tam veľa ľudí, čo Ježiš využil na to, aby oslovil zástupy a ich učil. V tom prichádza úbohý otec Jairus, predstavený synagógy, padá pred Ježišom na kolena a prosí o uzdravenie svojej dcéry. Jairus ako predstavený synagógy nesympatizoval s Ježišom a jeho učením. Ale chorobou dieťaťa bol donútený ísť za Ježišom s prosbou o uzdravenie. Keby Ježiš mal také stanovisko k smrti ako my, bol by sa vyhovoril, že má veľa ľudí okolo seba, ktorých treba učiť, uzdravovať... Prípadne, aby sa otec obrátil na lekára a jeho nechal hlásať pravdy, pre ktoré bol poslaný. Pán Ježiš sa však nevyhovoril, ale nechal všetko tam a išiel k umierajúcemu dievčaťu. Keď sa blížil k Jairusovmu domu, oproti nemu vyšli sluhovia so správou, že už dievča umrelo. Ježiš sa nevrátil k zástupom, ale povedal Jairusovi veľmi dôležité a povzbudivé slová: „Neboj sa, len ver!“

Tieto Ježišove slová platia aj pre nás, ktorí sa bojíme smrti, usilujeme sa vyhnúť aj myšlienke na smrť. Je to len krátka veta, v ktorej sa pokúsim vyzdvihnúť jej veľký a hlboký obsah. „Neboj sa!“ Sama o sebe táto prvá polovica vety by neobstála, lebo je prirodzené mať strach pred smrťou. Nikto nemôže žiadať, aby sme sa smrti nebáli. Prirodzenou cestou je totiž nemožné nebáť sa smrti. Z toho dôvodu Pán Ježiš neostáva len pri slove: „Neboj sa!“ Hneď prechádza do nadprirodzenej roviny a k prvej polovici vety pridáva druhú polovicu: „Len ver!“ Touto druhou polovicou nám ponúka nadprirodzený prostriedok k tomu, ako sa nebáť smrti. Ponúka nám pravú a hlbokú vieru veriť všetkým pravdám, ktoré učil a vsadil celú svoju existenciu a celý svoj život na Ježiša ako na svojho záchrancu a spasiteľa. Ďalej si všimnime, že Ježiš dal smrti nový rozmer, keď ju nazval novým menom: „Spánok.“ Tento istý výraz použil aj vtedy, keď išiel vzkriesiť Lazára. Podľa Pána Ježiša je teda smrť spánkom a všetci vieme, že podstatou spánku je, že sa z neho človek prebudí. K podstate smrti prináleží vzkriesenie. Ježiš nás učí, že smrťou nič nekončí, že smrť nie je definitívny koniec, ako to tvrdia neveriaci ľudia. Ona je brána k novému, nekonečnému, šťastnému životu. Spomeňme si na rozhovor s Martou, Lazarovou

sestrou, keď jej Ježiš povedal veľmi dôležitú vetu, ktorá nesmie chýbať na žiadnom kresťanskom pohrebe, lebo je to veta stopercentnej istoty: „Ja som vzkriesenie a život. Kto verí vo mňa, bude žiť, aj keď umrie. A nik, kto žije a verí vo mňa, neumrie naveky“ (Jn 11, 25-26). Ale zároveň sa jej opýtal: „Veríš tomu?“

A tak, milí priatelia, aj pre nás platí tá istá otázka: „Veríš tomu?“ Z mnohých mojich skúseností z kňazského života uvediem pre povzbudenie aspoň jeden. Zavolali ma k ťažko chorému starčekovi, aby som mu vyslúžil sviatosti pred smrťou. Keď som vchádzal do miestnosti, kde ležal, práve od neho odchádzal lekár, ktorý mi na prahu dverí povedal, že on je už v tomto prípade bezmocný a že je to teraz moja úloha. Starkého som sviatosťami plne zaopatril a keď som sa s nim lúčil, tak som ho chcel povzbudiť slovami, že veď sa ešte uzdraví a bude sa môcť poprechádzať aj po záhrade a že bude dobre. Veľmi som sa prekvapil jeho odpoveďou. „Pán farár, videli ste toho doktora?“ „Áno, stretol som ho keď odchádzal.“ „No vidíte, ja som rodine nekázal zavolať jeho, ale vás, a teraz už môžem odísť. Asi o dva dni mi prišli príbuzní oznámiť jeho smrť. Keď som ho pochovával, tak som v príhovore povedal, aby nesmútili, ale mali radosť, že o jedného svätého je v nebi viac. Aj pre mňa to bol veľmi povzbudivý príklad viery jednoduchého starčeka, ktorý si bol vedomý večného života. Smrti sa nebál.“

Vložme teda do Ježiša všetku svoju vieru a dôveru a za tým cieľom si často opakujme vetu, ktorú nám povedal: „Neboj sa, len ver!“ Preto sa nebojme smrti, lebo i tak tu na zemi máme len prechodný pobyt, ale u Otca máme večný príbytok.

Pripravil Martin Mojžiš, sprievodca pútnikov.